

ΠΡΟΕΚΤΑΣΕΙΣ

Κατενάτσιο

Εδώ τα μέτρα, εκεί τα μέτρα, πού είναι τέλος πάντων αυτά τα περιβόητα μέτρα; Υποτίθεται ότι οι τρεις πολιτικοί αρχηγοί θα έπαιρναν την απόφαση που κανονικά θα έπρεπε να πάρει το Υπουργικό Συμβούλιο: ποιες δαπάνες θα κόψουν και ποια έσοδα θα επιδιώξουν για να συγκεντρωθούν τα 11,8 δισ. ευρώ τα δύο επόμενα χρόνια, όπως απαιτούν οι δανειστές για να δώσουν την επόμενη δόση του δανείου. Τα είδε κανείς;

Υστερα από διαρκείς συναντήσεις, οι τρεις βρίσκονται στο σημείο όπου βρίσκονταν και όταν άρχισαν αυτή την εξωθεσμική διαδικασία: σε γενικόπτες και παικνίδια εντυπώσεων. Στην τελευταία συνάντηση αποφάσισαν ότι πράγματι θα πάρουν τα μέτρα. Μας κοροϊδεύουν; Αυτό δεν ήταν ανάγκη να το αποφασίσουν. Οι δύο από τους

τρεις τουλάχιστον το έχουν ήδη υπογράψει από τον περασμένο Φεβρουάριο.

Για ποια συγκεκριμένα μέτρα πρόκειται, είναι το ζητούμενο. Και επίσημη απάντη-

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ση γι' αυτό δεν υπάρχει, ούτε σήμερα. Απλώς το επικοινωνιακό μπαλαμούτι άλλαξε κάπως. Τώρα οι «κόκκινες γραμμές» ξεκάσθηκαν – ότι υπήρχαν ποτέ δηλαδή, αλλά λέμε τώρα – και τη θέση τους πήρε η συζήτηση για το πότε θα πάει στη Βουλή και στο Eurogroup – το πακέτο που δεν έχουν ανακοινώσει!

Τι ακριβώς πρόκειται να περικοπεί και από ποιους μένει μετέωρο. Πώς ακριβώς θα αυξηθούν τα έσοδα και αυτό είναι στον αέρα. Τι ακριβώς ξημερώνει στον καθένα, οι Έλληνες πολίτες ακόμη δεν το ξέρουν. Και δεν ξέρουν και πότε θα το μάθουν.

Υπάρχουν μόνο οι διαρροές που θολώνουν τα νερά. Και οι θεωρίες για την επιμήκυνση, την οποία στο τέλος, αν υπάρξει, θα εμφανίσουν και ως τεράστια εθνική επιτυχία – ενώ στην ουσία θα είναι μια διευθέτηση που οδηγεί σε ανάληψη νέων υποχρεώσεων.

Αυτά δεν είναι σοβαρά πράγματα. Πέρα από τις σκοπιμότητες του ενός και του άλλου κόμματος, υπάρχουν εκατομμύρια άνθρωποι που θέλουν να ξέρουν συγκεκριμένα το κόστούμι που τους ράβουν. Το κατενάτσιο που παίζουν οι τρεις πολιτικοί αρχηγοί είναι εκνευριστικό και υπερβαίνει τα όρια της ηθικής απέναντι στην κοινωνία. Όπως υπερβαίνει και τα όρια της διαπραγματευτικής λογικής απέναντι στην τρόικα – η οποία σε τελευταία ανάλυση αυτό που θέλει θα το πάρει.

Από αυτή την άποψη η μετακίνηση των αποφάσεων στις ισορροπίες της διάσκεψης των πολιτικών αρχηγών δεν έφερε μόνο καθυστέρηση στις αποφάσεις. Οδηγεί και σε αυτό που θα έλεγε ο Τζορτζ Μπέρναρντ Σο: «Εξασφαλίζει πως δεν θα κυβερνηθούμε από ανθρώπους καλύτερους από ό,τι μας αξίζουν».

ΣΙΓΑ ΜΗΝ ΞΕΛΑΣΠΟΣΕΙΣ!

ΥΠΑΡΧΕΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ, ΜΑΦΙΟΖΕ! ΚΑΤΣΕ ΚΑΙ ΘΑ ΔΕΙΣ!

ΕΣΥ ΚΑΤΣΕ! ΔΙΟΤΙ ΘΑ ΑΡΓΗΣΟΥΜΕ!

ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΡΙΤΗ ΑΠΟΨΗ

Η διαφθορά και η δημοκρατία

Το πολιτικό σύστημα αδυνατεί να ξεκαθαρίσει την αληθινή από την ψευδή καταγγελία.

Οι κατηγορίες περί πολιτικού χρήματος και πολιτικής διαφθοράς δεν είναι καινούργιες, αλλά στην παρούσα συγκυρία κάθε καινούργια κατηγορία επιταχύνει τη φθορά του πολιτικού συστήματος. Στη λίστα των φακέλων με κατηγορίες για 32 πολιτικά πρόσωπα για «αθέμιτο» πλουτισμό προστέθηκαν οι κατηγορίες πως οι αγοραπωλησίες τριών πολιτικών, του προέδρου της Βουλής κ. Μειμαράκη και δυο πρώην υπουργών, των κυρίων Μιχάλη Λιάπη και Γιώργου Βουλγαράκη, μπορούσαν να κρύβουν συναλλαγές για ξέπλυμα μαύρου χρήματος.

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΣΙΑΚΑΝΤΑΡΗ

Όλα αυτά είναι πολύ δυσάρεστα, αλλά συμβαίνουν και στα καλύτερα ευρωπαϊκά και αμερικανικά σπίτια. Αυτό που εδώ κάνει τους πολίτες να αισθάνονται ανήμποροι μπροστά στην πολιτική ανομία και διαφθορά, είναι το ίδιο που κάνει το πολιτικό σύστημα να υποφέρει από την αδυναμία του να ξεκαθαρίσει την πραγματική από την ψευδή καταγγελία. Είναι οι δυσκίνητοι, δύσκαμπτοι και γραφειοκρατικοί διοικητικοί μηχανισμοί, οι οποίοι, σύμφωνα με ρεπορτάζ των «ΝΕΩΝ» της 26ης Σεπτεμβρίου, έκαναν ενάμιση χρόνο να στείλουν από τη μια υπηρεσία του υπουργείου Οικονομικών στο ΣΔΟΕ τους φακέλους 54.000 φορολογουμένων που δήλωναν εισοδήματα που ούτε κατά διάνοια δεν ανταποκρίνονταν στα χρήματα που έβγαλαν στο εξωτερικό. Αλλά και μια δικαστική εξουσία που στη θέση της δίκαιης και γρήγορης απονομής της δικαιοσύνης έχει βάλει τον εντυπωσιασμό και την έκθεσή της στα φώτα των ΜΜΕ.

Αυτές οι δυσκαμψίες και αδράνεις καθόλου δεν συμβάλλουν στο να δημιουργηθεί κλίμα ευνομίας και ικανοποίησης του κοινού περί δικαίου αισθήματος στην κοινωνία των πολι-

τών. Αντί όμως το πολιτικό σύστημα να λάβει τα μαθήματά του, συνεχίζει να λειτουργεί σαν να μη συμβαίνει τίποτα, σαν να ήταν δηλαδή η ρήση Βουλγαράκη πως «το νόμιμο είναι και ηθικό» το απαύγασμα της Δίκαιης Κοινωνίας.

Η δική μας όμως ριζοσπαστική Αριστερά αντί να υποβάλλει σε κριτική την ανομία των ισχυρών, με την επίκλησή της, νομιμοποιεί την ανομία και των υποτιθέμενων, σε πολλές περιπτώσεις, ανίσχυρων. Αυτών δηλαδή των ελεύθερων επαγγελματιών που αφήνουν τους μισθωτούς να πληρώνουν το 80% των εισπραττόμενων φόρων, ενώ οι ίδιοι δηλώνουν εισοδήματα που πάντα βρίσκονται στο όριο του αφορολόγητου.

Ο αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης στη συνέλευσή του στην Εκθεση της Θεσσαλονίκης ανέλαβε την «υπεράσπιση» του καθηγητή που πληρώνεται με μαύρα χρήματα για να κάνει ιδιαίτερα, πολλές φορές στους μαθητές της ίδιας του της τάξης, υπεραμύνθηκε του γιατρού με το φακελάκι, κάνοντας τον όρκο του Ιπποκράτη να φαντάζει αναχρονιστικό ιδεολόγημα, και στίριξε πάλι τη φοροδιαφυγή των απανταχού «μικρών» και «μη προνομιούχων» ελεύθερων επαγγελματιών. Ο κ. Τσίπρας υποστήριξε πως όσο το κράτος δεν θέλει ή δεν κατορθώνει να καταπολεμή τη φοροδιαφυγή των «μεγάλων», τότε δεν νομιμοποιείται να κυνηγήσει τους «μικρούς».

Ο αρχηγός του ΣΥΡΙΖΑ φαίνεται να υποστηρίζει πως η δέσμευση που έχει ένα κράτος δικαίου, ισονομίας και ισοπολιτείας να εφαρμόσει τους νόμους χωρίς εξαιρέσεις είναι μια «ευέλκτικη» υποχρέωση, μια δέσμευση-λάστιχο. Ένα λάστιχο που μπορεί κανείς να το τραβά ανάλογα με το πόσο «μικρό ή μεγάλο» είναι το ψάρι που παρανομεί.

Στην ουσία όμως λέει κάτι ακόμη χειρότερο. Υποστηρίζει πως η τήρηση του νόμου έ- διαβαθμίζεται και εξαρτάται όχι από την αν- τώπιση του νόμου ως αντικειμενικού στοιχείου αλλά ως υποκειμενικού στοιχείου, η τήρη- σή του εξαρτάται από τις αντιλήψεις τω- στοτε κυβερνώντων ή αντιπολιτευομένων. Τέ- τοια άποψη φέρει ευθέως την καταγωγή της από λαϊκίστικα και ολοκληρωτικά καθεστώ- τα, σύμφωνα με τα οποία «όλα τα ζώα είναι ίσα, μόνο που μερικά είναι πιο ίσα από τα άλλα». Επειδή ακριβώς στις ταξικές κοινωνίες όλοι αι- σθανόμαστε λιγότερο προνομιούχοι από τον δ-

Οι δυσκαμψίες και αδράνεις καθόλου δεν συμβάλλουν στο να δημιουργηθεί κλίμα ευνομίας και ικανοποίησης του κοινού περί δικαίου αισθήματος στην κοινωνία των πολιτών

πλάνο μας, τότε όλοι νομιμοποιούμαστε να μην εφαρμόζουμε τον νόμο, που δεν εφαρμόζουν οι άλλοι, οι «προνομιούχοι». Μετατρέπουμε έτσι την ανάγκη τήρησης των νόμων απ' όλους σε «αριστερό» αίτημα παρανομίας όλων.

Σ' αυτήν εδώ τη χώρα συνεχώς αποδεικνύουμε πόσο βαθύτατοι μαρξιστές είμαστε. Εχουμε βαλθεί να αποδεικνύουμε συνεχώς πόσο σωστή είναι η ρήση του Μαρξ, ο οποίος υποστήριζε ότι η ιστορία την πρώτη φορά είναι τραγωδία, ενώ στην επανάληψή της είναι φάρσα.

Την τραγωδία τη γνωρίσαμε, όταν μάθα- με πως ηθική και νομιμότητα ταυτίζονται. Τη φάρσα τη μάθαμε, όταν φρόντισε ο πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ να μας πληροφορήσει πως καθετί «παράνομο «μικρό» είναι και ηθικό».

Ο Γιώργος Σιακαντάρης είναι διδάκτορας Κοινωνιολογίας, επιστημονικός διευθυντής του ΙΣΤΑΜΕ

Μόνη λύση η ομοσπονδία

Τι σημαίνει η πρόταση Βέρχοφστσι και Μπεντίτ για το μέλλον της Ευρώπης

Αποτελεί η ομοσπονδία την απάντηση στο πρόβλημα της Ευρώπης; Τους τελευταίους μήνες ολοένα και πυκνώνουν οι φωνές υπέρ της ομοσπονδιοποίησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης ως ριζική απάντηση στην κρίση, και ως πρόκληση για βαθύτερη ενοποίηση. Ο πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Ζ. Μ. Μπαρόζο επίσημα διακήρυξε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο πριν λίγες μέρες ότι η Ένωση θα πρέπει να

ΤΟΥ Π.Κ. ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΗ

μετεξελιχθεί σε «ομοσπονδία εθνικών κρατών», ιδέα που αρχικά είχε διατυπώσει ο Ζακ Ντελόρ. Οι ηγετικές μορφές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου Γκι Βέρχοφστσι και Ντανιέλ Κον-Μπεντίτ, σε κοι-

νό κείμενό τους, προτείνουν επίσης την ομοσπονδιοποίηση της Ευρώπης μέσω της κατάρτισης ενός νέου Συντάγματος. Η πλειοψηφία επίσης του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου υποστηρίζει σταθερά την ομοσπονδιοποίηση. Αλλά το σημαντικότερο είναι ότι η Γερμανία επανέφερε στην ατζέντα της ευρωπαϊκής ενοποίησης τον στόχο της ευρωπαϊκής ομοσπονδίας, ενώ μια ομάδα έντεκα κρατών - μελών (ανάμεσά τους η Γαλλία και η Πολωνία), σε κοινό κείμενο που επεξεργάστηκαν οι υπουργοί Εξωτερικών, προτείνουν δέσμη μεταρρυθμίσεων που ουσιαστικά οδηγούν σε ομοσπονδιακή Ευρώπη. Αλλά και πολλοί αναλυτές εκτιμούν ότι τελικά η Ένωση και ειδικότερα η ευρωζώνη ή θα ομοσπονδιοποιηθεί ή θα οδηγηθεί σε διάλυση. Έτσι, έπειτα από αρκετά χρόνια στη διάρκεια των οποίων ο όρος ομοσπονδία ήταν η απαγορευμένη λέξη στην ευρωπαϊκή ατζέντα, η συζήτηση ξαναβγαίνει. Και ανοίγει σε μια περίοδο δεινής κρίσης για τη διαδικασία της ευρωπαϊκής ενοποίησης.

Αποτελεί όμως η ομοσπονδία τη λύση και είναι εφικτή η προώθησή της; Πρώτα απ' όλα πρέπει να σημειωθεί

ότι η ομοσπονδία είναι σύνθετο και περίπλοκο σύστημα που στο πλαίσιο της Ένωσης ελάχιστες χώρες μέλη γνωρίζουν εμπειρικά τη λειτουργία του (πρωτίστως η Γερμανία και ακολουθούν η Αυστρία και το Βέλγιο). Γι' αυτό και υπάρχουν διαμετρικά αντίθετες εκτιμήσεις για τη σημασία και τις συνέπειές του. Για ορισμένες χώρες (π.χ. Γερμανία, Βέλγιο κ.ά.) το ομοσπονδιακό σύστημα σημαίνει αποκέντρωση εξουσιών, για κάποιες άλλες όμως (όπως π.χ. Ην. Βασίλειο) σημαίνει ακριβώς το αντίθετο - συγκέντρωση εξουσιών και κυριαρχίας σε ένα κέντρο, τις Βρυξέλλες. Και οι δύο εκτιμήσεις είναι κατά κάποιο τρόπο σωστές. Η ομοσπονδία οικοδομείται με την εκχώρηση όντως εξουσιών και κυριαρχίας σ' ένα πολιτικό κέντρο, είτε αυτό λέγεται Ουάσιγκτον, Βερολίνο ή Βρυξέλλες, αλλά από την άλλη μεριά ένα άλλο σημαντικό μέρος εξουσιών και κυριαρχίας παραμένει στα «υποκείμενα μέλη» της ομοσπονδίας που στην περίπτωση της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι τα εθνικά κράτη - μέλη της.

Και στο σημείο αυτό έγκειται η ιδιορρυθμία της ευρωπαϊκής ομοσπονδίας, ότι δηλαδή θα συγκροτείται για πρώτη φορά στην ιστορία από εθνικά κράτη (ομοσπονδία εθνικών κρατών). Επομένως, η ευρωπαϊκή ομοσπονδία θα είναι ένα *sui generis* σύστημα που κάθε άλλο παρά θα οδηγήσει στο υπερκράτος, όπως διατείνονται οι αντίπαλοί του. Θα συνυπάρχει με τα εθνικά κράτη. Το ομοσπονδιακό σύστημα συνεπάγεται μια κατηγορία θεσμών για τη νομιμοποίησή του (διπλό κοινοβουλευτικό σύστημα) αλλά κυρίως μια συγκεκριμένη δέσμη πολιτικών σε κεντρικό επίπεδο. Η εξωτερική πολιτική, π.χ., ασκείται σε όλα τα ομοσπονδιακά συστήματα σε κεντρικό επίπεδο, τα συνιστώντα μέλη δεν μπορούν να έχουν εξωτερική πολιτική. Οργανικό χαρακτηριστικό του ομοσπονδιακού συστήματος αποτελεί επίσης η δημοσιονομική ομοσπονδιοποίηση (fiscal federalism) παράλληλα με τη νομισματική ένωση

“

Η ομοσπονδιοποίηση είναι η οριστική απάντηση για την ευρωζώνη (και την Ευρωπαϊκή Ένωση συνολικά), τόσο σε επίπεδο θεσμών και νομιμοποίησης όσο και σε επίπεδο πολιτικών. Το κατά πόσον όμως είναι εφικτή η εγκαθίδρυσή της στο ορατό μέλλον, παραμένει ανοιχτό ερώτημα

και την ενιαία νομισματική πολιτική. Η δημοσιονομική ομοσπονδιοποίηση στηρίζεται, μεταξύ άλλων, σ' ένα σύστημα μεταφοράς πόρων και αναδιανομής ανάμεσα στις πλουσιότερες και φτωχότερες συνιστώσες ώστε να εξισορροπούνται ανισορροπίες μακροοικονομικής φύσης, ανταγωνιστικότητας, δυσκαμψιών στη διακίνηση εργατικού δυναμικού κ.λπ.

Όλα τα παραπάνω σημαίνουν ότι η ομοσπονδιοποίηση είναι η οριστική απάντηση για την ευρωζώνη (και την Ευρωπαϊκή Ένωση συνολικά), τόσο σε επίπεδο θεσμών και νομιμοποίησης όσο και σε επίπεδο πολιτικών. Το κατά πόσον όμως είναι εφικτή η εγκαθίδρυσή της στο ορατό μέλλον, παραμένει ανοιχτό ερώτημα. Πρώτον, γιατί σημαντικές χώρες μέλη (π.χ. Γαλλία) εμφανίζονται απρόθυμες να εκχωρήσουν τις αναγκαίες εξουσίες και κυριαρχία για την εγκαθίδρυσή της, ίσως γιατί υπάρχουν αρκετές παρανοήσεις για το περιεχόμενό της. Δεύτερον, γιατί κάποιες άλλες χώρες, όπως η Γερμανία, που θα ήταν πρόθυμες να εκχωρήσουν εξουσία/κυριαρχία, δεν είναι πρόθυμες, παρά τα όσα λένε, να αναλάβουν το οικονομικό κόστος, τουλάχιστον στο άμεσο μέλλον, που συνεπάγεται το σύστημα (δημοσιονομική ομοσπονδιοποίηση). Επομένως, η εγκαθίδρυσή της ομοσπονδίας, όσο επιθυμητή κι αν είναι, δεν θα έλθει ανώδυνα και σύντομα. Θα έλθει έπειτα από μια δύσκολη και μακρόσυρτη διαδικασία. Αλλά είναι σημαντικό ότι άνοιξε η συζήτηση στο ανώτατο πολιτικό επίπεδο, μια συζήτηση όμως στην οποία πρέπει να συμμετάσχει η ευρύτερη κοινωνία.

Τελικά, ίσως φθάσουμε σ' ένα πολιτικό σύστημα (πολιτική ένωση) για την Ευρωπαϊκή Ένωση με όλα τα ουσιαστικά χαρακτηριστικά της ομοσπονδίας, που όμως δεν θα αποκαλείται ομοσπονδία. Μερικές φορές οι λέξεις ενοχλούν ή και φυλακίζουν τη σκέψη.

Ο Π.Κ. Ιωακείμιδης είναι καθηγητής της Ευρωπαϊκής Πολιτικής στο Πανεπιστήμιο Αθηνών

ΠΡΟΒΟΛΕΙΣ

Να μου διαβούν οι πόνοι

Το νησί δεν το είχα δει ποτέ φθινόπωρο. Για να λέμε την αλήθεια ούτε καλοκαίρι το είχα δει εδώ και πάρα πολλά χρόνια. Ποιος ο λόγος να συνωστιστώ εκεί που γουστάρουν οι τουριστικοί πράκτορες; Δόξα τω Θεώ, το Αιγαίο έχει μεγάλη γκάμα επιλογής ακόμη και για μας τους στριμμένους.

ΤΗΣ ΡΟΥΛΑΣ ΓΕΩΡΓΙΑ-ΚΟΠΟΥΛΟΥ

Αυστηρά οικογενειακοί λόγοι με έστειλαν την περασμένη εβδομάδα ως εκεί για να διαπιστώσω ότι υπάρχει ζωή εκτός τουριστικής σεζόν. Μαζί με τα εντελώς απαραίτητα έριξα στο βαλιτσάκι μου και ένα μαγιό κι

άρχισα να ονειρεύομαι σεπτεμβριάτικα μπάνια σαν αυτά των παιδικών μου χρόνων. Τότε που γυρνώντας τα μεσημέρια από το σχολείο, βουτάγαμε με τα εσώρουχα στη θάλασσα της Καλαμάτας αφήνοντας τη σάκα μας σε καμιά βάρκα που λαγοκοιμόταν στην αμμουδιά. Δεν ήταν ακριβώς έτσι αλλά πάντως έμοιαζε.

Στις διακεκριμένες πλαζ του τουριστικού χάρτη, εκεί που τα καλοκαίρια σου φεύγει το καφάσι από τα ντεσιμπέλ των μπιτς μπαρ και την frustration των γλουτών, μια διαφορετική παρτίδα ευρωπαϊκών παραθεριστών ακροβολιζόταν σε σλόου μόσιον στις ξαπλώστρες και στα βραχάκια και η μεταξύ τους συνεννόηση γινόταν στο mute. Ακουσα τη θάλασσα, άκουσα και το τρίξιμο της άμμου ανάμεσα στα δόντια μου και μετά άκουσα και την γκρίνια των εσπιατόρων για τον ΦΠΑ και τον αισθητά μειωμένο εσωτερικό τουρισμό. «Εγώ τόσα χρόνια τα λεφτά μου από τους Έλληνες τα έβγαζα. Αν περίμενα να πλουτίσω από τη μια σאלάτα στα τέσσερα που παραγγέλνουν οι ξένοι θα το είχα κλείσει». Του παράγγειλα μια σαλάτα στα δυο, πήρα την απόδειξή μου και φεύγοντας ένιωσα Ευρωπαϊά ma non troppo. Ίσως έτσι να είναι καλύτερα.

ΑΝΟΡΘΟΔΟΞΑ

Ο εθνικός μας ανδρισμός

Ακούγοντας τον κ. Μείμαρκα να δηλώνει ότι όταν βγάζει το κοστούμι του βγάζει πρώτα το παντελόνι του, σκέφτηκα πως αυτός ο άνθρωπος καταφέρνει να κάνει αυτό που

ΤΟΥ ΤΑΚΗ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

προσπαθώ χρόνια να επιτύχω. Οντως, στην κρεμάστρα πρώτα μπαίνει το παντελόνι και μετά το σακάκι, αλλιώς πρέπει να βρεις κάπου να ακουμπήσεις το σακάκι μέχρι να κρεμάσεις το παντελόνι. Τις δυσάρεστες συνέπειες για τις τσακίσεις του σίδερου μπορείς να τις αποφύγεις όντως αν βγάλεις πρώτα το παντελόνι σου. Παρακολουθώντας όμως τα διάφορα σχόλια για τη δήλωση του προέδρου της Βουλής,

Ο πρόεδρος της Βουλής είναι τόσο εξοικειωμένος με τα παντελόνια που φοράει ώστε είναι έτοιμος να τα βγάλει ανά πάσα στιγμή

διαπίστωσα πως πρόκειται λιγότερο για ενδυματολογική οδηγία και περισσότερο για χάραξη πολιτικής. Αυτής της πολιτικής που δεν διατάζει να αξιοποιεί τον πλούτο της ελληνικής γλώσσας και τη λεπταίσθητη συλλογική μας φαντασία για να υποδηλώσει δύναμη, θάρρος, σφρίγος και λοιπές σωματικές αρετές του εθνικού μας ανδρισμού.

Εδώ που τα λέμε δεν μας είπε και τίποτε πρωτότυπο ο πρόεδρος της Βουλής. Απλώς θέλησε να μας υπενθυμίσει πως κι αυτός φοράει παντελόνια όπως και τόσοι άλλοι συνάδελφοί του και συναγωνιστές του σπεύδουν να δηλώσουν όταν αντιλαμβάνονται ότι τα επιχειρήματά τους δεν αρκούν για να συνετίσουν τους αντιπάλους τους. Κι αυτός είναι τόσο εξοικειωμένος με τα παντελόνια που φοράει ώστε είναι έτοιμος να τα βγάλει ανά πάσα στιγμή. Απορώ βέβαια πώς δεν βαρέθηκε

ακόμη, αφού έχει φτάσει στο όριο της μέσης ηλικίας, όμως το κοινότοπο περί σχέσης εξουσίας με τη διέγερση φαίνεται ότι ισχύει σε πολλές περιπτώσεις. Κι αν πολλοί σοκαρίστηκαν, παραγνώριζον τον γεγονός ότι η χώρα μας μπορεί να έχει χάσει πολλά, όμως τον ανδρισμό της δεν τον έχασε ακόμη. Αρκεί να καταγράψει κανείς τις ερωτικές προσκλήσεις που οι διαδελωτές προχθές απεύθυναν στη Μέρκελ, στην ΕΕ ή και στον κ. Κουβέλη, προσκλήσεις που κάνουν την πολιτική μας ζωή να μοιάζει με μόνιμη άσκηση σεξουαλικής παρενόχλησης.

Γι' αυτό καλά θα κάνει η Αριστερά πριν σοκαριστεί με τον κ. Μείμαρκα να σκεφτεί πρώτα τον τρόπο με τον οποίον διαχειρίζεται τις δικές της ορμές. Θα μου πείτε, βέβαια, ο κ. Μείμαρκα είναι πρόεδρος της Βουλής και έχων ρόλο άκρως θεσμικό δεν μπορεί, πώς να το κάνει, να

λέει τέτοιες λέξεις, όσο κι αν αυτοί οι ίδιοι που σοκάρονται μέχρι χθες αποκαλούσαν τη Βουλή «μπουρδέλο». Όμως για σκεφθείτε ότι τον κ. Μείμαρκα για να γίνει πρόεδρος της Βουλής τον ψήφισαν τόσοι άνθρωποι οι οποίοι προφανώς ήθελαν να επενδύσουν στον πολιτικό του ανδρισμό. Διότι δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι και οι γυναίκες ψηφοφόροι τι ζητούν κι αυτές οι κακομοίρες; Εναν άντρα ζιπούν, για να τις αγκαλιάσει και να τις αναλάβει υπό την προστασία του. Θα ήταν, λοιπόν, άστοχο αν την κρίση στιγμή πρόσδιε τις προσδοκίες τους και ξεχνούσε πως φοράει παντελόνια.

Διότι, είπαμε, μπορεί να μας φάνε τα ευρά μας, μπορεί να μας αναγκάσουν να κόψουμε τσιγάρο και ποτό, αλλά τον ανδρισμό μας δεν τον δίνουμε με τίποτε. Είναι κεκτημένο δικαίωμα και κόκκινη γραμμή.

Στίγμα

ΤΟΥ Γιώργου
Χρ. Παπακρήστου

■ Τα καλοπιάσματα του Σουλτς

ΟΠΩΣ τα περίμενα: εντυπωσίασε και τις Βρυξέλλες ο πρόεδρος Αλέξης, για να αποδειχθεί ότι και έξω πάει καλά όσο και μέσα. Αλλά πρέπει να βελτιωθεί. Αρχίζοντας από τα βασικά: πρώτα να μάθει αγγλικά. Δεν ξέρω τι έκανε όταν τα άλλα παιδάκια της ηλικίας του πήγαιναν στο φροντιστήριο Ξένων Γλωσσών, αλλά δεν είναι και πολύ κολακευτικό για κάποιον που προαλείφεται για πρωθυπουργός της χώρας να μην μπορεί να πει ένα «χάου αρ γιου», που λέει ο λόγος.

ΔΙΟΤΙ όταν μιλάει αγγλικά και ο τελευταίος ταβερνιάρης της χώρας, φαντάσου τι πλάκα έπαθαν οι (πολλοί) δημοσιογράφοι, Γερμανοί κυρίως, που έσπευσαν να τον ακούσουν χθες, και του ζήτησαν να μιλήσει αγγλικά. «Θα προτιμήσω να μιλήσω ελληνικά» τους αποστόμωσε το αριστερό αγόρι Αλέξης, και την κατάσταση, όπως ήταν φυσικό, έσωσαν, μου μετέφεραν, οι μεταφράστριες του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου...

ΤΟΥΤΩΝ δοθέντων, π... αμφιβάλλω αν το αριστερό αγόρι Αλέξης κατάλαβε τι του είπε ο Μάρτιν Σουλτς, ο γερμανός πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, όταν τον υποδέχθηκε στον προθάλαμο του γραφείου του. Ο Σουλτς, μεγάλη «γάτα»... ως θα εξηγήσω στη συνέχεια, καλωσόρισε τον πρόεδρο Αλέξη με πλατιά χαμόγελα, ανοιχτές αγκάλες και τη φράση:

– Βλέπεις πώς σε υποδέχομαι, σαν πρωθυπουργό!

Ο ΑΛΕΞΗΣ χαμογέλασε, από ένστικτο περισσότερο, διότι σου λέει, για να μου κάνει τέτοιες χαρές αυτός εδώ, κάτι καλό θα μου λέει – και προφανώς χαμογέλασε αργότερα περισσότερο, όταν του εξήγησαν επακριβώς τι είπε ο Σουλτς.

Ο ΜΑΡΤΙΝ, Σοσιαλδημοκράτης και φίλος του Γιώργου, λοιπόν, δεν αγάπησε ξαφνικά τον Αλέξη, όχι. Αντιθέτως, είμαι βέβαιος ότι του τη «σπάει» εξίσου όπως τη «σπάει» και σε άλλους, αλλά δεν είναι αυτό το θέμα μου...

ΟΙ ΞΑΦΝΙΚΕΣ, τόσο αποκαλυπτικές ως προς τις προθέσεις του, εγκαρδιότητες προς τον Αλέξη έχουν να κάνουν με τις μελλοντικές επιδιώξεις του Σουλτς. Όπως με ενημέρωσε σχετικά ο άνθρωπός μου στις Βρυξέλλες, ο φίλος Μάρτιν έχει βάλει στο μάτι τον θώκο του προέδρου της Κομισιόν, στη θέση εκείνου του αντιπαθούς Μπαρόζο, τον οποίο πληρώνουμε και θα πληρώνουμε για πολύ.

ΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ λοιπόν ότι στις ευρωεκλογές του 2014 θα ισχύσει για πρώτη φορά η συμφωνία της Λισαβώνας, ήτοι ο πρόεδρος της Κομισιόν θα εκλέγεται απευθείας από το Ευρωκοινοβούλιο, ο Σουλτς, ο οποίος θα είναι υποψήφιος Σοσιαλιστών και Σοσιαλδημοκρατών, επιδιώκει να διευρύνει την εκλογική του βάση. Πώς θα το κάνει αυτό; Προσεταιριζόμενος και άλλες δυνάμεις – Αριστερούς, Οικολόγους, Πράσινους κ.λπ. Ο ΣΥΡΙΖΑ τώρα, ανήκει στην ομάδα της Ευρωπαϊκής Ενωτικής Αριστεράς και αυτή τη στιγμή είναι το μεγαλύτερο στην Ένωση, σε εθνικά ποσοστά, κόμμα της ομάδας. Αρα θα του χρειαστεί. Και αφού θα του χρειαστεί, τι του κοστίζει να καϊδέψει στην πλάτη το αριστερό αγόρι Αλέξη; Ισα-ίσα, επιβάλλεται...

■ «Με καθαίρεσε ο Σαμαράς»

ΕΓΙΝΑ κατανόητος; Το ελπίζω, γιατί βιάζομαι να επιστρέψω στα εσωτερικά τα οποία πάλλονται, και δεν είναι από συγκίνηση.

Είναι γιατί το πράγμα βράζει, όπως αποδεικνύεται άλλωστε και από την –δεν θέλω καν να σχολιάσω – επίθεση του Βαγγέλη Μειμαράκη στον Προκόπη Παυλόπουλο στη Βουλή, εις επήκοον αρκετών, τόσων που οι εκ των υστέρων διαψεύσεις να στερούνται σοβαρότητας.

ΒΡΑΖΕΙ σε πολλά επίπεδα. Για παράδειγμα: οργίλος μου τηλεφώνησε χθες ο Βύρων, Μπαίρον για τους φίλους, Πολύδωρας (φωτογραφία κάτω). Πρώτον για να με διορθώσει:

– Δεν είμαι πρόεδρος μιας ημέρας, είμαι κανονικός πρόεδρος, μου είπε. **Ανέλαβα** καθήκοντα σε μια εξαιρετικά δύσκολη περίοδο για τη χώρα και έμεινα πρόεδρος σχεδόν 40 ημέρες. **Κωλυόμενου** δε του Προέδρου της Δημοκρατίας στις 28 Ιουνίου, θα ήμουν εγώ που θα εκπροσωπούσα τη χώρα στη Σύνοδο Κορυφής της Ευρωπαϊκής Ένωσης...

– Πράγμα που δεν συνέβη... τον διέκοψα

– Οντως δεν συνέβη διότι με καθαίρεσε...

Δεν τόλμησα να ρωτήσω ποιος, εννοούσε τον Αντώνη Σαμαρά. Αλλωστε ήρθε χειμαρρώδης η συνέχεια:

– ...για να κάνει πρόεδρο τον Μειμαράκη, αν έχεις Θεό...

Εχω ασφαλώς, όπως όλοι, αλλά δεν το είπα.

■ Τι ετοιμάζει ο Παπακωνσταντίνου

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ζωή στα όρια της σχάσης, παράδειγμα δεύτερο: στη Δικαιοσύνη προσφεύγει ο Γιώργος Παπακωνσταντίνου (φωτογραφία επάνω) κατά της βουλευτού Σοφίας Βούλτεψη η οποία, σε έναν οίστρο πολιτικοδημοσιογραφικής έκρηξης, «αποκάλυψε» ότι ο Παπας. (για τους φίλους) είχε στήσει στο ΣΔΟΕ «ρουφιανομάγαζο» για να εκβιάζει πολιτικούς αντιπάλους του.

Τον εντόπισα στην Εσπερία:

– Οριακή αντίδραση, για μια κουβέντα, παρατήρησα.

– Οριακή; Τι λες τώρα. Εγώ εκβιασμούς; Σε ποιον και πότε; Και μάλιστα εκείνη την περίοδο...

«ΠΟΥ ΗΣΟΥΝ σε φάση αλλού πατάω κι αλλού βρίσκομαι», ήθελα να του επισημάνω, αλλά κάτι μέσα μου με απέτρεψε. Προτίμησα να τον ρωτήσω για τα σχέδιά του: γράφει αυτό τον καιρό το βιβλίο του, και, για όποιον ενδιαφέρεται, το βιβλίο θα είναι έτοιμο – ελπίζει – εκεί περί τα Χριστούγεννα.

ΤΟΝ ΑΛΛΟ μήνα θα πάει για μια διάλεξη στο Χάρβαρντ και για δύο στο Γέιλ, στο Κέντρο Παγκοσμιοποίησης, και παράλληλα θα διερευνήσει τις δυνατότητες μιας πιο μόνιμης συνεργασίας. Διότι καλά τα βιβλία και τα πηγαίνελα στις Βρυξέλλες, αλλά κάπως πρέπει να βγαίνει και το μεροκάματο, που λέει και ο φίλος μου ο Δημητράκης...

■ Οι τιμές των φαρμάκων

ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ; Με ενημερώνουν ότι στο υπουργείο Υγείας, όπου η τρόικα ασκεί ασφυκτικές πιέσεις για την περαιτέρω μείωση του κόστους των φαρμάκων, καθυστερεί εντυπωσιακά η έκδοση του νέου δελτίου τιμών με διάφορα προσχήματα. Η καθυστέρηση αυτή κοστίζει στα Ταμεία ποσό 250 εκατ. ευρώ, το οποίο κατανεμόμενο ημερησίως σημαίνει περί τις 800.000 ευρώ επιβάρυνση των Ταμείων καθημερινά!!

ΥΠΑΡΧΕΙ ΛΟΓΙΚΗ εξήγηση; Και ποια (μπορεί να) είναι, δεδομένου ότι το νέο δελτίο τιμών είναι έτοιμο και προφανώς αναπαύεται σε κάποιο συρτάρι;

“
Η καθυστέρηση στην έκδοση νέου δελτίου τιμών των φαρμάκων κοστίζει στα Ταμεία ποσό 250 εκατ. ευρώ, το οποίο κατανεμόμενο ημερησίως σημαίνει περί τις 800.000 ευρώ επιβάρυνσή τους καθημερινά!!

“
Ο Γιώργος Παπακωνσταντίνου γράφει αυτό τον καιρό το βιβλίο του και, για όποιον ενδιαφέρεται, θα είναι έτοιμο – ελπίζει – εκεί περί τα Χριστούγεννα

BIBLIA

Διχογνωμίες για το παρασκήνιο της προσφυγής στο ΔΝΤ

Αντιδράσεις προκαλεί το βιβλίο του Παναγιώτη Ρουμελιώτη

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΟΥΚΑΚΗΣ

Αντιδράσεις και ποικίλα σχόλια προκαλεί το βιβλίο του Παναγιώτη Ρουμελιώτη, πρώην εκπροσώπου της Ελλάδας στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, για τα γεγονότα που οδήγησαν στην προσφυγή της χώρας στο ΔΝΤ. Πρωταγωνιστές των γεγονότων της περιόδου εκείνης και συνεργάτες του τότε υπουργού Οικονομικών Γιώργου Παπακωνσταντίνου διατυπώνουν αντιρρήσεις για πλήθος αναφορών και προσωπικών κρίσεων που διατυπώνει ο Παναγιώτης Ρουμελιώτης στο βιβλίο του με τίτλο «Το άγνωστο παρασκήνιο της προσφυγής στο ΔΝΤ - Πώς και γιατί φτάσαμε στο Μνημόνιο», το οποίο κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Λι-

Ο Παναγιώτης Ρουμελιώτης θεωρεί ότι η αποτυχία του πρώτου Μνημονίου ήταν προδιαγεγραμμένη

βάνη, ενώ εκτιμούν πως σημαντικές ιστορικές στιγμές παρερμηνεύονται ή μεταφέρονται λανθασμένα μέσα από τις διηγήσεις του συγγραφέα. Ακόμη, διαπιστώνουν πως σειρά γεγονότων δεν παρατίθεται χρονικά ορθά και θεωρούν ότι πολλές από τις απόψεις του συγγραφέα δεν απηχούν τις επίσημα εκπεφρασμένες θέσεις του ΔΝΤ ή της τότε κυβέρνησης.

Ο Π. Ρουμελιώτης υποστηρίζει στο βιβλίο του ότι το πρόγραμμα δημοσιονομικής προσαρμογής ήταν προϊόν των ασφυκτικών πιέσεων που υπέ-

στη η χώρα μας από τους δανειστές της προκειμένου να αποδεχθεί τους εξαιρετικά αυστηρούς όρους και τους ιδιαίτερα φιλόδοξους στόχους. Όπως υποστηρίζει, η Ελλάδα εξαναγκάστηκε να αποδεχθεί τους όρους του πρώτου και του δεύτερου Μνημονίου που της επέβαλαν οι εταίροι της, με αποκορύφωμα τον «νεο-αποικιακό» ειδικό λογαριασμό στον οποίο θα δεσμεύονται οι φορολογικοί πόροι της χώρας μας, ώστε να αποπληρώνει κατά προτεραιότητα τους δανειστές της.

Ο ίδιος θεωρεί ότι η αποτυχία του πρώτου Μνημονίου ήταν προδιαγεγραμμένη και για να τεκμηριώσει τη θέση του σημειώνει πως το ΔΝΤ είχε επισημάνει ότι δεν υπάρχει ιστορικό προηγούμενο μιας τόσο μεγάλης δημοσιονομικής προσαρμογής (μείωση του ελλείμματος σε 15,5% του ΑΕΠ σε 3% του ΑΕΠ μέσα σε τριάνσι χρόνια). Πάντως, εμπλεκόμενοι στις διαπραγματεύσεις εκείνης της περιόδου τονίζουν στα «ΝΕΑ» ότι εξαρχής το πρόγραμμα ήταν πενταετές και προβλέπε τη μείωση του ελλείμματος σε πέντε έτη (2010-2014) και την αποπληρωμή του δανείου σε τρία χρόνια. Υπογραμμίζουν εξάλλου ότι όλα τα επίσημα κείμενα του ΔΝΤ υποστηρίζουν το πρόγραμμα της τρόικας και προσωπικές απόψεις μεμονωμένων στελεχών δεν μπορούν να παρουσιάζονται ως ο κανόνας καθώς είναι η εξαίρεση.

Ο Παναγιώτης Ρουμελιώτης υποστηρίζει ότι οι Αμερικανοί αντιμετώπιζαν με πολύ μεγάλη δυσπιστία τον ρόλο και την αποτελεσματικότητα της ΕΕ στο θέμα της επίλυσης της ελληνικής κρίσης, ενώ αναφέρει πως η εμπλοκή και ο ρόλος των γερμανικών τραπεζών αποτελούσαν για τους Αμερικανούς μέρος του προβλήματος που αντιμετώπιζε η Ελλάδα.

Η ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ ΤΟΥ ΧΡΕΟΥΣ.

Ο Π. Ρουμελιώτης υποστηρίζει στο βιβλίο του ότι η Διεύθυνση Στρατηγικής και Πολιτικών του ΔΝΤ επέβαλε την αναδιάρθρωση του ελληνικού χρέους από την αρχή, σε αντίθεση με την Ευρωπαϊκή Διεύθυνση του ΔΝΤ (της οποίας υψηλόβαθμο στέλεχος είναι ο Πολ Τόμσεν) που προπαγόησε μέχρι την τελευταία στιγμή να αποτρέψει την αναδιάρθρωση, επειδή φοβόταν τις επιπτώσεις της στις άλλες ευάλωτες χώρες της ευρωζώνης.

Περιγράφει μάλιστα συνάντηση στις 6 Μαρτίου 2010 του τότε υπουργού Οικονομικών Γ. Παπακωνσταντίνου με τον διευθυντή της Ευρωπαϊκής Διεύ-

“

ΜΑΤΙΕ ΠΙΓΚΑΣ

«Δώστε χρόνο στην Ελλάδα»

Μύθρους εναντίον του Μνημονίου εξαπολύει ο Ματίε Πιγκάς, star του γαλλικού τραπεζικού συστήματος, ένας εκ των βασικών μετόχων της εφημερίδας «Λε Μοντ» και σύμβουλος της κυβέρνησης Παπανδρέου.

«Αποδεικνύεται σαφέστατα ότι αυτό το πρόγραμμα είναι ανεπαρκές, δεδομένης της βαθύτατης ύφεσης που έπληξε την Ελλάδα: το ΑΕΠ της χώρας μειώθηκε κατά 25% μέσα σε πέντε χρόνια! Η πολιτική της υπερλιτότητας έχει όρια» σημειώνει σε συνέντευξή του στην εφημερίδα «Λε Φιγκαρό». Ο Ματίε Πιγκάς σημειώνει ότι πρέπει να δοθεί περισσότερος χρόνος στην Ελλάδα και καλεί τους πιστωτές της να «κάνουν ακόμη μια προσπάθεια», επισημαίνοντας ότι η έξοδος της Ελλάδας από το ευρώ δεν αποτελεί λύση. «Θα ήταν καταστροφική για τη χώρα και θα σηματοδοτούσε το τέλος της ευρωζώνης», τονίζει.

Καστελλόριζο, 23 Απριλίου 2010. Ο Γιώργος Παπανδρέου ανακοινώνει από το ακριτικό νησί την προσφυγή της χώρας μας στον μηχανισμό στήριξης της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του ΔΝΤ

ΕΥΡΩΚΙΝΗΣΙΣ / ΤΑΤΙΑΝΑ ΜΤΟΛΜΗ

Αθήνα, Δεκέμβριος 2010. Ο τότε εκπρόσωπος της Ελλάδας στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο Παναγιώτης Ρουμελιώτης (αριστερά) με τον τότε επικεφαλής του ΔΝΤ Ντομινίκ Στρος-Καν στα έδρανα της Βουλής

θυνσης του ΔΝΤ Μάρεκ Μπέλκα στην Ουάσιγκτον, στην οποία το στέλεχος του Ταμείου φέρεται να είχε επισημάνει ότι ο στόχος της ευρωζώνης και κυρίως της Γερμανίας να μειωθεί το ελληνικό δημοσιονομικό έλλειμμα από το 13%-15% στο 3% το 2012 ήταν αισιόδοξος, σημειώνοντας πως «το ΔΝΤ θεωρούσε ότι δύσκολα θα ανέκαμπε η ελληνική οικονομία χωρίς άμεση αναδιάρθρωση του χρέους». (Συnergά- τισα του τότε υπουργού Οικονομικών δεν επιβεβαιώνει την παρουσία του Γ. Παπακωνσταντίνου στην Ουάσιγκτον την προαναφερθείσα ημερομηνία, αλλά δύο ημέρες αργότερα.)

Ακόμη, υποστηρίζει ότι η ελληνική κυβέρνηση και ο τότε πρωθυπουργός Γ. Παπανδρέου δεν επέμεναν

στα μέσα του 2010 στο κούρεμα του χρέους, παρά τις σχετικές εισηγήσεις που δέχονταν από τη Lazard, σύμβουλο του ελληνικού Δημοσίου. Αναφέρει μάλιστα ότι σημαντικό ρόλο στην αποτροπή της αναδιάρθρωσης του χρέους είχε διαδραματίσει τότε και ο πρώην αντιπρόεδρος της ΕΚΤ Λουκάς Παπαδήμος, ο οποίος συντασσόμενος με τον πρώην πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας Ζαν-Κλοντ Τρισέ απέρριπτε αυτό το ενδεχόμενο.

Κατά τον Π. Ρουμελιώτη, επιδιώκο- ντας να προστατεύσουν τις τράπεζές τους οι Ευρωπαίοι δεν αποδέχθηκαν την άμεση αναδιάρθρωση του ελληνι- κού χρέους, όπως υποστήριζαν πολλά μέλη του ΔΝΤ, και όταν έπετα από 18 μήνες ενέκριναν τελικά το κούρεμα

του ελληνικού χρέους οι τράπεζές τους είχαν καταφέρει να απαλλαγούν από μεγάλο ποσοστό των ελληνικών ομολόγων.

Ο Π. Ρουμελιώτης υποστηρίζει ότι ο Πολ Τόμσεν «έπεισε» τον Οκτώβριο του 2010 τον Γιώργο Παπακωνσταντίνου να μην επιτρέψει τη μετάβαση του τότε επικεφαλής του ΣΟΕ Γιώργου Ζανιά και του τότε επικεφαλής του ΟΔΔΗΧ Πέτρου Χριστοδουλίου στην Ουάσιγκτον προκειμένου να συζητήσουν με εμπειρογνώμονες του Ταμείου πώς θα μπορούσε να μεθοδευτεί η αναδιάρθρωση του χρέους. Έτσι, φέρεται να υποστηρίζει ότι παρακίμωθηκε από τον Τόμσεν ο ίδιος ο Ντομινίκ Στρος-Καν.

Πάντως, γνωρίζοντας πράγματα

και καταστάσεις υποστηρίζουν ότι οι Στρος-Καν και Τόμσεν «ήταν πάντα σε ευθεία γραμμή» και σημειώνουν πως το ΔΝΤ επέδωκε να στέλνει στελέχη στην Αθήνα και να μη μεταβαίνουν ελληνες αξιωματούχοι στην Ουάσιγκτον προκειμένου να μη δίνονται λαβές για αποσταθεροποιητικά σχόλια.

Ο ΝΤΟΜΙΝΙΚ ΣΤΡΟΣ-ΚΑΝ. Σύμφωνα με τον Παναγιώτη Ρουμελιώτη, η τότε ελληνική κυβέρνηση θα μπορούσε να είχε συμμαχήσει με το ΔΝΤ και να απαιτήσει καλύτερους όρους προσαρμογής και χρηματοδοτικής στήριξης από την ευρωζώνη. Όπως χαρακτηρίστικά αναφέρει, η στενή σχέση που διατηρούσαν από τα φοιτητικά τους χρόνια ο ίδιος και ο πρώην γενικός διευθυντής του ΔΝΤ Ντομινίκ Στρος-Καν βοήθησε στην καλύτερη δυνατή πληροφόρηση των ελληνικών Αρχών σχετικά με τα προβλήματα και τις εναλλακτικές προτάσεις που ήταν εφικτό να προωθηθούν. Αποκαλύπτει δε συνομιλία που είχε με τον Μπομπ Τράα – τον σημερινό τοποτηρητή του ΔΝΤ στην Ελλάδα – τον Μάρτιο του 2010, στην οποία ο ολλανδός αξιωματούχος του Ταμείου φέρεται να υποστηρίζει ότι το μεγάλο εμπόδιο για τη χρηματοδότηση της Ελλάδας ήταν ο πρόεδρος της ΕΚΤ Ζαν-Κλοντ Τρισέ, ο οποίος «δεν είχε κάποιο σχέδιο για την Ελλάδα».

Κατά τον Π. Ρουμελιώτη, ο εκβιασμός των σκληρών της ευρωζώνης – Μνημόνιο ή έξοδος από το ευρώ – αποδείχθηκε αποτελεσματικός καθώς «η ελληνική κυβέρνηση δεν εκμεταλλεύτηκε το γεγονός ότι τυχόν άρνηση της ευρωζώνης να στήριζε την Ελλάδα θα είχε καταστρεπτικές συνέπειες μόνο».

Ο ίδιος θεωρεί ότι η πλέον πρόσφα-

Η πρόταση για την πρωθυπουργία

Ο Παναγιώτης Ρουμελιώτης αποκαλύπτει ότι στις 7 Νοεμβρίου 2011 και ενώ ήταν στην Ουάσιγκτον τού τηλεφώνησε ο Γιώργος Παπανδρέου και τον ρώτησε εάν μπορούσε να επιστρέψει στην Ελλάδα για να ορκιστεί πρωθυπουργός. «Προσπάθησα με έμμεσο τρόπο να μην αποδεχτώ την πρότασή του, λέγοντας ότι τα μέσα μαζικής ενημέρωσης ανέφεραν ότι ο Λουκάς Παπαδήμος είχε επιστρέψει στην Ελλάδα για να αναλάβει τη θέση αυτή. Μου απάντησε ότι ούτε ο ίδιος ούτε ο Αντώνης Σαμαράς επιθυμούσαν την τοποθέτηση ενός τραπεζίτη στην πρωθυπουργία της χώρας», τονίζει χαρακτηριστικά ο πρώην εκπρόσωπος της Ελλάδας στο ΔΝΤ και νυν αντιπρόεδρος της Τράπεζας Πειραιώς.

τη ανάλυση της βιωσιμότητας του ελληνικού χρέους είναι αμφιλεγόμενη, καθώς στηρίζεται σε υπερασισιόδοξες παραδοχές και υποθέσεις εργασίας και σημειώνει πως θα καταστεί απαραίτητη μια νέα αναδιάρθρωση του χρέους, δηλαδή «να διαγραφεί επιπλέον χρέος όχι πια μόνο του ιδιωτικού αλλά και επίσημο τομέα του οποίου οι κάτοχοι είναι κυρίως οι ευρωπαίοι εταίροι της Ελλάδας και η ΕΚΤ».

ΤΑ 50 ΔΙΣ. ΕΥΡΩ ΑΠΟ ΤΑ ΑΚΙΝΗΤΑ.

Ο Π. Ρουμελιώτης αποκαλύπτει στο βιβλίο του ότι το πρόγραμμα αποκρατικοποιήσεων και αξιοποίησης της ακίνητης περιουσίας του Δημοσίου ύψους 50 δις. ευρώ ήταν σύλληψη του Μπομπ Τράα και βασίστηκε σε μη τεκμηριωμένες απόψεις ελλήνων και ξένων οικονομολόγων. Ακόμη, υποστηρίζει ότι ο Γιώργος Παπακωνσταντίνου δεν ήθελε να ανακοινώσει το πακέτο αποκρατικοποιήσεων και για τον λόγο αυτόν η τρόικα πήρε την πρωτοβουλία να ανακοινώσει η ίδια το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας, κάτι που εν συνεχεία προκάλεσε τη σφοδρή αντίδραση της ελληνικής κυβέρνηση και του Γιώργου Παπανδρέου.

Για το θέμα αυτό πολιτικός με γνώση των πεπραγμένων της περιόδου εκείνης θεωρεί ότι ο Παναγιώτης Ρουμελιώτης λαθεύει καθώς η ανακοίνωση των 50 δις. ευρώ έγινε εκ παραδρομής, όταν ο τότε εκπρόσωπος της Κομισιόν στην τρόικα Σερβός Ντερουζ απαντώντας σε ερώτηση δημοσιογράφου «ξεφούρνισε» το νό- μερο. «Τα ανακοινώσαν από λάθος τους. Είχαμε συμφωνήσει αυτά να τα ανακοινώσει η ελληνική κυβέρνηση. Εμείς είχαμε την ιδιοκτησία του προγράμματος», σημειώνει στα «ΝΕΑ».

Ο Νίκος Χριστοδουλάκης, «τσάρος» της ελληνικής οικονομίας την περίοδο 2001-2004 και πρόεδρος του Ευροστρου το 2002, με τον επίσης πρώην υπουργό των κυβερνήσεων ΠΑΣΟΚ Αλέκο Παπαδόπουλο στην παρουσίαση του βιβλίου

ΝΙΚΟΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΑΚΗΣ

Εισαγόμενη αισιοδοξία και οικονομική κρίση

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΔΙΓΕΛΙΚΗ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Το βιβλίο που συνδέει την Ιστορία με τις οικονομικές θεωρίες ξεδιπλώνει στα δεκαεπτά κεφάλαια του βιβλίου του, που παρουσιάζει χθες με τίτλο «Οικονομικές θεωρίες και κρίσεις» (εκδ. Κριτική), ο πρώην υπουργός Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών (2001-2004) και καθηγητής στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών Νίκος Χριστοδουλάκης.

Εκτός από φίλους, συνεργάτες και φοιτητές του συγγραφέα, από τους πρώτους που έφτασαν στο συνεδριακό χώρο του κτιρίου της Εθνικής Ασφαλιστικής ήταν ο βουλευτής του ΠΑΣΟΚ και πρώην υπουργός Υγείας Ανδρέας Λοβέρδος καθώς και ο βουλευτής του ΠΑΣΟΚ Πάρης Κουκουλόπουλος. Παρόντες και το στέλεχος της ΔΗΜΑΡ Νίκος Μπίστης, αλλά και οι πρώην υπουργοί Κατερίνα Μπατζελί και Λούκα Κατσέλι.

«Πρόσωπο-κλειδί» στη χθεσινή παρουσίαση ωστόσο ήταν ο πρώην υπουργός Οικονομικών Αλέκος Παπαδόπουλος, ο οποίος περιέγραψε με μελανά χρώματα τις οικονομικές προοπτικές της χώρας. Υποστήριξε ότι το τελευταίο διάστημα υπάρχει στη χώρα μια εισαγόμενη αισιοδοξία, η οποία αναπαράγεται από τους οπτιμιστές στην Ελλάδα. «Αυτό είναι μεγάλο ψεύδος», πρόσθεσε, για να καταλήξει ότι η χώρα βαδίζει στα τυφλά.

Παράλληλα ο τώως υπουργός Οικονομικών πρότεινε την άμεση αλλαγή του εκλογικού νόμου – απλή αναλογική με δύο κατανομές και χωρίς το συν ένα – καθώς και τη διενέργεια εκλογών κάθε τέσσερα χρόνια. «Είναι αδύνατον στο μέλλον να πιστεύει

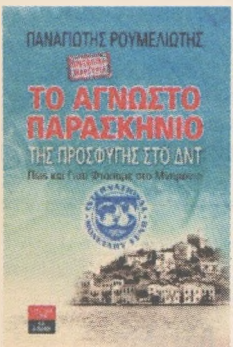
κανείς ότι θα υπάρχουν μονοκομματικές κυβερνήσεις. Αυτό τελειώσει και σημαίνει αλλαγή» συμπλήρωσε ο κ. Παπαδόπουλος.

Το δεύτερο βιβλίο του Νίκου Χριστοδουλάκη στα τέσσερα χρόνια που έχει ξεσπάσει η οικονομική κρίση «απευθύνεται στο ευρύτερο κοινό χωρίς να είναι εκλαϊκευτικό. Συνδέει την εξέλιξη των οικονομικών θεωριών με την Ιστορία και κατ' επέκταση με την πολιτική» τόνισε από την πλευρά της η ομιλήτρια και καθηγήτρια στο τμήμα Ιστορίας και Ανθρωπολογίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας Χριστίνα Αγγριαντώνη.

Το βιβλίο προλόγισαν επίσης ο πρώην υπουργός και καθηγητής του Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Κωστής Βαϊτσός καθώς και ο καθηγητής του Οικονομικού Πανεπιστημίου Αθηνών Κώστας Κωστής.

ΝΙΚΟΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΑΚΗΣ
Οικονομικές θεωρίες και κρίσεις
Ο ιστορικός κύκλος ορθολογισμού και απερισκεψίας
Εκδ. Κριτική, 2012
Σελ. 327, Τιμή 20 ευρώ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΣ
Το άγνωστο παρασκήνιο της προσφυγής στο ΔΝΤ
Πώς και γιατί φτάσαμε στο Μνημόνιο
Προσωπική μαρτυρία
Εκδ. Α. Α. Λιβάνη, 2012
Σελ. 384, Τιμή: 16,50 ευρώ